

ZEMPLEN.

Társadalmi közlöny.

MEGJELEN HETENKINT KÉTSZER.

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 „
Negyedévre 1 „, 50 kr.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
A kéziratok nem adhatók vissza.

A nyílt-térben minden három hasábos garmond-sor díja 20 kr.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknek minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

S.-a.-Ujhely, 1875. januárhó.

— A Zemplén szerkesztőjéhez. —

Tisztelt szerkesztő ur! Beccs lapjának hasábjain gyakran olvasám a népnevelés ügye, valamint az ezen irányban tett haladások vagy újítások iránti meleg érdeklődését.

Ez érdeklődés kell: hogy közös legyen, mert hazánkra nézve az anyagi jólétet csak a szellemi jólét, tehát a szellem művelése hozza létre.

Felkérem tehát a t. szerkesztő urat, miszerint kivonatban közölni ne terheltessek itt S.-a.-Ujhelyben ezen irányban előfordult előrehaladást tartalmazó leveleimet.

Angolhonban tudvalevőleg számos tanszék van felállítva, melyek a köznépi kulturai fejlődését oly hathatósan előmozdítják, s így a nemzetnek értelmes tagokat s a gyári iparnak hasznos, intelligens munkásokat képeznek. Németországban pedig az egyes nagyobb gyárak önmaguk, saját költségükön tartanak tanárokat munkásaik kiképzése céljából; mert tudják azt, hogy a tanárnak fizetése fel sem említhető kiadás azon tetemes anyagi előny mellett, mely a munkások kiképzése és azoknak művelése által rájuk hárul.

Egyrészt ezen tények, másrészt pedig azon sajnós közöny, mely városunkban még mai napig is uralkod, ugyanis: hogy a serdülő kézműves ifjak semmi oktatásban sem részesülnek, minthogy városunkban sem vasárnapi iskola, sem rajztanoda részükre felállítva nincs, arra birták az itteni vasúti gyártelep vezetőjét, miszerint az ott dolgozó fiatal munkás fiukat vasár- és ünneppapokon oktassák, s ez által mind saját önmaguknak — a társulatnak — mind pedig közvetve a hazának intelligens munkásokat, iparosokat neveljenek.

Hogy ezen nemes cél elérjék s azokivül semmi költség se háromoldjék sem a tanulókra, sem pedig a vasúti társulatra, a legcélszerűbb berendezést tették; amennyiben a főműhely mérnökei vállalkoztak ezen oktatásokra.

A tantárgyak 3 részre oszlanak:

1. Számítan, egyesítve a mértan szükséges elemeivel, és mértani rajz.

2. Természettan és földleírás.

3. Műszaki iparműtan és géptan.

Ezen tantárgyak szakemberek által lesznek a tanuló ifjaknak megérthetően előadva; ez utóbbi eset annál is inkább lehetséges, minthogy ezen tantárgyakban előforduló dolgokat gyakorlatilag is bemutatathatják.

Az illető előadó urak fáradságukért mit sem kívánnak; s csakis a fiuk előmenetele által lesz az jutalmazva.

Ezen tény annál is inkább kedvező reánk nézve, minthogy az előadási nyelv magyar s így e téren még mind e mai napig német szavakat használó magyar ifjuság a szükséges technikus terminusokat elsajátítván, saját anyanyelvét idegen szavak által nem lesz kénytelen elferdíteni s összezavarni.

Tisztelője

Anonymus.

Extincteur

tűzoltó készülék.

— Ajánlva tűzoltóinknak —

Az extincteur puttony alakú esővel ellátott egyszerű edény, mely tűzvész esetén alkalmazva, az égő anyagra önmagától, a benne lévő szén-sav magas nyomása folytán, szén-savas vízzel telített sós vizet lövel, mely a tüzet rögtön kioltja. — köztudomású lévén, hogy élely táplálja a tüzet, míg ellenben a szén-sav egy pillanat alatt kioltja.

Kiszámíthatatlan előnye e készüléknek abban áll, hogy miután kis tért foglal, tehát tetszés szerint bárhol elhelyezhető, s az edényhez erősített szijakkal fogva egy ember által a kívánt helyre könnyen s gyorsan szállítható, azt a tűzvészlynek már keletkezése első pillanataiban lehet alkalmazni, s magát a veszélyt, hogy úgy mondjuk, még fészkében elfojtani.

Ezen készülék mintegy másfél évtized óta ismeretes. Eddigi szerkezetében az képezte gyenge oldalát, a mi miatt általánosan el sem is terjedhetett, hogy a folyadék szén-sava huzamosabb idő folytán megfogyatkozott. Legújában azonban úgy lett segítve a bajon, hogy azon sók, melyekből a folyadékban a szén-sav gáz kifejlődik, a készülék edényében úgy vannak elhelyezve, hogy azokat a folyadék csak akkor érintheti, azokból a szén-sav gázt csak akkor fejleszti ki, ha az edény tűzvész esetén való alkalmazásánál megfordítatik.

Nem mulasztottuk el a tűzoltók figyelmét e készülékre vezetni. Ily javított minőségben kapható Götzger és Dürnöl Lindauban Bajorországban.

Nyilvános köszönet.

A s.-a.-ujhelyi nők által rendezett „Picknick” részvényes tagjainak, névszerint: Barna Bertalané, Balogh Károlyné, Meczner Gyuláné, Diószeghy Jánosné, ifj. Farkas Lajosné, Stépán Gyuláné, B. Senyei Jánosné, Turcsányi Istvánné, Pintér Ferenczné, Gallik Gézané, Zubriczky Szilárdné, Spilenberg Barnáné, Bárczy Józsefné, özv. Szentgyörgyi Józsefné, Ganzler Alajosné, Szöllösy Gyuláné, Ujfalussy Eadrené, Bessenyei Gáborné, Dókus Józsefné, de Rivó Jánosné, Rider Engelbertné, Winter-Eperjessy Matild, Láczy Elekné, Mezőssy Menyhértné, Bernáth Elemérné, Keresztessy Lajosné, Steiner Ferenczné, Kun Frigyesné, Deutchs Ferenczné, Budai Imréné, Szabó Elekné, Boronkay Györgyné, özv. Göcze Vidorné, Viczmándy Ödönne, Békessy Ignáczné, Szilvássy Tóbiásné, Hunyor Sándorné, Csizsár Gáborné, Kolos Gyuláné, Nyomárkay Károlyné, Schön Vilmosné asszonyságoknak, a picknick költségei fedezéséinél felmaradt, s előleges megállapodás szerint — a helybeli árvák gyámolítására átadott 33 frt. 45 krt. tevő adományukért;

nekülönben nos Markovics Antal és Koós Károly uraknak, kik az új év alkalmából a fentebbi célra külön-külön 10-10 forintot voltak szívesek kezeimhez juttatni; ugyszintén a sátoralja-ujhelyi gőzmalom főmolnárának, ki a személyzettől gyűjtött 4 firtal járult a jó ügy gyarapításához; a szenvedő árvák nevében ezenel forró köszönetemet nyilvánítom.

S.-a.-Ujhely, januárhó 1875.

Évva Andrásné.

Videki lapszemle.

A „Debreczen” az ismét egybegyűlt országgyűlésen a költségelőirányzat alkalmával kiváló érdekű vitákat helyez kilátásba s feszülten várja Tisza Kálmán belpolitikai hitvallásának újabb pontjait, annyival inkább; mert Csernatonyinak a Tisza-Sennyey-féle kolaczióra vonatkozó elmfuttatását hallgatóságos belélegezéssel vette s arra éppen semmi észrevételt sem tett. Arra: hogy Sennyey báró megértnek tartja-e már az időt passiv helyzetének odahagyására még biztos jelek nem mutatkoznak, de bizonyára ép úgy nem marad a parlamenti küzdelmek hallgatóságos nézője, mint a Lónyay, alias vacsorapárt 77 tagja, mely szintén szeretné a vizet a maga malmára hajtani. Leghevesebb órákat jósol azonban a kormányban, mely a pártokkal szemben a kétségbeesés harcát fogja vívni s minden szalmaszálat megragad; az el ne sodortassék az áramlattól, mely ellene zuduland.

A „Szamos” elérkezettnek tartja az időt, melyben Szatmármegye földbirtokosait s gazdasági ipar iránt érdeklődőket a megyei gazdasági egyület újból leendő megalakítására felhívja: miután súlyos anyagi viszonyainknak oka nagyrészt gazdasági jövedelmünk csekély voltában rejlik, s általában ama hiányokban, melyek a belterjes gazdálkodás minden feltétele, a tudomány és tapasztalás újabb vívmányainak használata, a föld termőképességének javítására és fentartására szükséges törekvések, s a termények okszerű megválasztása s kezelésére nézve minden irányban mutatkoznak.

A „Kassa és vidéke” köreink azon hiányait sorolja elő, melyek mellett társadalmi rend nem képzelhető. Elmondja, hogy az ész minden ároni kimivelésére fektetjük a súlyt s a jellem ál-

lantényezői fontosságát számba sem vesszük, úgy hogy már is eljutottunk oda, hol elmondhatjuk: „Jaj aki az emberekben bizik.” Fényért, rangért, népszerűségért eladjuk vallási erkölcsi s politikai meggyőződésüket; uralkodni akarunk mindannyian, de engedelmessé válni senkinek. A sajtót nem egymás kapacitációjára használjuk, de egymás lehetetlenségére stb. E bajok győgszereül ajánlja népnevelési s oktatási rendszerünkben azon megfelelőbb egyensúly és öszhang után való törekvést, mely szív és ész, érzelm és jellemképzés dolgában elkerülhetlenül szükséges.

A „Szabolcs” a debreczeni protestáns egyetem felállítására érdekelten emel szót, s ezt éppen nem felekezeti szempontjából teszi, de messzeható nagy horderőt tulajdonít annak, ha Magyarország térszékében állítatik fel oly intézet, mely a fővárosi egyetemen uralgó ultramontan szellemtől ment maradna, s ekép hazánk önállósága és szabadságának mindig egyik legerősebb védbástyául szolgálna.

Közgazdaság.

A minincs napirenden.

Nagy és szép napok lehettek azok, a lelkesedés verőfényes napjai. A föld sarkaiban rendült meg. A függöny ketté hasadt s az emberiség a szabadság napját látta fölragyogni, önmagát megifjodni, az örökké égő szeretetben testvérsülni érezte.

Ez a mult század vége felé volt.

A francia alkotmányozó gyűlést az eszmény iránt érzett szenvedélye föltarthatatlanul ösztönözte annak megvalósítására. Tagjai Isten munkásai valának, kiket ő hívott meg, hogy megújítsák az emberi társadalmat, hogy visszahelyezzék a jogot és igazságot trónusára. Nem voltak ők francziák, hanem a mindenség emberei (Lamartine).

De midőn a gyűlés nyugalomra tért, úgy a hogy tért; midőn az eszmény sárba hullott, s a mi az ember előtt szent, a fékvesszett szenvedélyek korbácsa alatt már-már elvérzett; midőn az elvakult ember kénye-kedve szerint döntötte halomra s majd — megdőbvenve — iparkodott ismét felépíteni az erény templomát, a maga szája ízéhez képest: bekövetkezett a testi, lelki gyász. Akkor, és nemcsak akkor, nem volt es ma sincs „napirenden az erény” — és a nagy többség elégületlen. A szántóvető jórészt kivetkőzött a régi egyszerűségből. Szegre akasztotta az ősi erkölcsöket, s beszegődött abba a jámbor nyájba, melyet utszéli féltudós népboldogítók olyan igen szeretnek maguk előtt terelgetni. Bebocsátotta házába a bűnök különféle nemeit, melyek rabja csak csekélység, ha felebarátján nem művel egyebet, mint hogy alkalmilag részedi. Csoda-e aztán, ha véletlenül ő leszen a megcsalt; ha megperdül a dob, s kótya-vetyére kerül a kis telek, melynek megmunkálásában az ösök tán vért izzadtak? És ki tudja, mindennek nem egy „porczió” pálinka volt-e kezdete?

És ő elégületlen, pedig csak „az erény nincs napirenden!”

Egyébként nem is e körben a fő baj.

Menjünk a városba. A kézműves, iparos nincs benn az ősi czéhrendszerben, melynek ugyis csak dinom-dánoma tetszett tán legjobbar, s a szabad társulás erőfokozó áldásaiban nem tud vagy nem akar részesülni. De mert sejt mégis a szabadabb mozgáshoz, ott akarná kezdeni, ahol helyesen majd csak végezheti, ha az anyagi jólét es főleg önképzés, ezzel függetlenség által fölemelkedett azon pontra, hol a közdolgokra való befolyás önként következik. Mint mozgalmas elem, kivált alsó rétegeiben, fölötte könnyen közelíthető meg azok által, kik a helyett, hogy a sebet égetnék és gyógyítanák, az életet oltják ki. S a népek gazdasági s kultur-életében oly fontos tényező csak annál korhadtabb, ha a külvilágok, conjuncturák nem kedvezők. Hány azelőtt boldog család körbe tört be a vizsály; hány szorgalmas kéz vált télenlenné; hány megbecsülhetlen munkanap ment es megveszendőbe!

Sőt — s e helyütt már különösen bele kell

Előfizetési ár:
 Egész évre 6 frt.
 Félévre 3 „
 Negyedévre 1 „ 50 kr.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
 A kéziratok nem adatnak vissza.

A nyílt-térben minden három hasábos garmond-sor díjja 20 kr.

ZEMPLEN.

Társadalmi közlöny.

MEGJELEN HETENKINT KÉTSZER.

Hirdetési díj:
 A hirdetéseknek minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Az iparos-osztály anyagi, erkölcsi és politikai helyzete.

— Heyduk Ambrustól. —

I.

Hazánk iparosai közül azok, kik jobb nevelésben részesültek, avagy a politikai áramlat folytán külföldön iparkodtak elsajátítani azon tapasztalatokat, melyeket itthon megszerezhetni az ötvenes évek korlátozó uralma alatt lehetetlennek hittek, és így a haladás vágya által ösztönözve alkalmat kerestek és leltek a különböző szabad államok óriási ipari fejlődését közvetlenül a tények mezején megfigyelni, hogy tanulmányaikat tökéletesítve, egykoron kedves hazájok javára kamatoztathassák: lehetetlen, hogy ne igazolnák azt, miszerint az 1872. évi ipartörvény 83. §-a értelmében eltöröltt czéhek ma már csakugyan hazánkban sem foglalhattak többé azon keretben helyet, melyet az anyagi és szellemi munkaerőknek szabaddá tétele által és az egyéni tőke értékesítésének célbavételével az újabbkori közgazdasági kívánalmakhoz és a kor igényeinek jelentőségéhez képest, a munkásosztály önmaga saját kebelében ujjaalakítani megkísérelt, és melyet az európai törvényhozás népei anyagi és szellemi fejlődésének és az általános haladási kívánalmaknak megfelelő törvények alkotásaival ténylegesen végrehajtani törekedett; mely eljárásával az iparososztály fejlődésének önkébeléből kiindult szabad irányát mintegy szentesítette.

Nem ily irányban támogattatik nálunk az öntevékenység által megindult korszerű fejlődés. Mert csak oly törvények életrevalók, melyek a népek igényeinek megfelelőleg hozatnak, és melyek a gyakorlatban a haladásra nézve megkívánható szilárd alappá tömörülhetnek; nem pedig azok, melyek az idegenszerűségek beszövéseivel már keletkezésük alkalmával ellenszenvet költenek azon osztályban is, melynek fejlődésére irányzottak.

Ezen a gyakorlati életben igen érezhető hiányokban szenved nálunk az 1872. évi ipartörvény is, — mely egyéni nézetem szerint — nem egyéb, mint több fontos hazai iparérdekeink megfigyelése nélküli átültetése a hasonirányu „északnémet“ ipartörvénynek. És miután annak tanulmányozását iparosaink elhanyagolják, nem is bírnak megbarátkozni azon szellemmel, melyet a törvényhozás ezen szabad törvények kimondásával meghonosítani szándékba vett. A végrehajtó hatalom pedig, vagy helyesebben annak hivatalos közegei — talán a politikai pártszakadás félelmetől megkapva — még maig sem fejtették ki azon szükséges erélyt, melyet ezen különben korszerű, de hazánk viszonyaihoz alkalmazandó törvénynek végrehajtása megkövetelt.

A végrehajtás körül fölmerült hanyag eljárásból keletkező óriási hátrányokat, mely miatt az iparos-osztály egészen tályékozatlanul hagyott, az újabb törvény anyagi és erkölcsi előnyei fölött belátta és fölismerve végre Bartal György, és mint a hazai ipar- és kereskedelmi ügyek minisztere szándékba vett egy oly szakértői értekezlet egybehívását, melynek mint az „Alföldi Iparlap“ és a „Kézműiparosok Lapja“ emlité, föladata lett volna: „az iparos-osztály bajait föltüntetni, azok elhárítására az alkalmas eszközök mikénti fölhasználását javasolni, és végre az 1872. évi ipartörvények szakaszai fölött a magyar ipar nemzeti jellegéhez, és az iparosztály

minősítéséhez képest tanácskozni és ebből kifolyólag azok módosításáról intézkedni.“ Sőt — e tekintetben, — amit eléggé csudálunk, — melözve az „országos magyar ipar-egyesület“ és az „országos iparos-szövetség“ központi vezérferfiit, — meg is bizta a miniszter ur a pozsonyi iparkamara elnökét, Edl Tivadar urat, hogy ezen „az ország iparososztályát igen közelről érdeklő ügyben a nemzet kiválóbb iparosaival összekötésbe lépjen, és az értekezlet egybehívására az előmunkálatokat megtegye.“ A miniszter urnak ezen jószándéku kezdeményezése azonban, ugylátszik, mintha csak tervben maradna, és tömérdek intézkedései közt egészen megfelelkezik ismét azon legfontosabb kötelméről, mely őt, mint a nemzet ipar- és kereskedelemügyi miniszterét, terheli.

De midőn nem helyeselhetjük, hogy kormányunk, melynek végrehajtói hatalmánál fogva köteleessége volna, a törvényhozás szándéklatához képest, a haza munkásosztályának anyagi és szellemi fölvirágoztatására, haladására és emelkedésére a megkívánható eszközöket mielőbb foganatba venni és az újabbán kigondolt, javaslatba hozott és minden alakban csupán az iparos és kereskedelmi osztályt sújtó adók mellett — párhuzamba vonni a munkaképességet és a létfeltételeket biztosító versenyt fokozni: nemcsak hogy vonakodik az iparos-osztály sérelmeinek meghallgatásától, hanem aprólékos kifogásokkal és aggályoskodó politikai nézetek miatt mindenkép gáncoskodik a már az öntevékenység által parancsolt munkakört és munkaképességet — szűkebb hatásu korlátok közzé terelni, és a „szövetség“ megalakulhatását, mely a gyakorlati téren elősegitené a korszerűleg megkövetelt társulást, és pedig nemcsak társadalmi, hanem az ipartörvény szellemének megfelelő eredménnyel, igazolhatlan s késedelmező magatartással nehezíti. Nem kerülhetette ki másrésztől figyelmünket az iparos-osztály legnagyobb részének azon ferde iránya sem, mely köztük a hatóságok részéről a hazai ipar és kereskedelmi ügyek iránt tanusított visszavonulás és a szabad ipartörvény végrehajtása körül észlelt hivatalbeli hanyagság miatt, mindinkább lábra kap és a kezdetben nagy lelkesedés közt felkarolt „szövetségnek“ határozott követelése és érvényesítése helyett, a volt czéhrendszer hívei öntudatlanul rohannak, másokat is magokkal ragadva azon zűrzavarba, melyet ha föl nem tartóztatunk, — mihamar eloszlik azon remény, mint azt az „iparlapok“ is igen helyesen megjegyzik — melyet a nemzet munkás jobbjai „egy magyar iparos- és versenyállam“ létesülése iránt tápláltak.

Ha tehát az állam kormányának magasabb honboldogító politikai törekvései közt nincs ideje arra, hogy az iparos-osztályt a megterhelhetesen kívül egyéb, az anyagi és erkölcsi létfeltételeket biztosító atyai gondoskodásba is részesitené, — még nincs igazolva az iparosztálynak egymásközt lábra kapott azon ellenszenves törekvése sem, melyet az iparosok öntügyök iránt, saját keblükben táplálnak és ahelyett, hogy szilárd következetességgel követelnék helyzetök javítását, és erélyes kezekkel ragadnák meg azon eszközöket, melyeket működtetni a körülmények követelik és minden tekintetben igazolnak: lehető nagy egykedvűséggel néznek a jövő elé, mely őket, erejöknek mérlegbe vetése nélkül, bizonynyal megsemmisítendi.

Ha visszatekintünk a közelmúltba, el kell ismernünk, hogy a volt czéheknek „egyedárusító és kasztrendszerrel“ mellett is voltak igen magasz-

tos és nemes céljaik. És így nem is igen lehet csudálkozunk azon, hogy a régi rendszer hívei előtt nem lévén megismertette a korszerű haladás előnye, azok, még mindég a homályban ténferegve, hallani sem akarnak ős szabadalmaik csorbításáról, hanem minden alkalmat fölhasználnak az új rendszer elleni izgatásra, mely izgatásaitjog-szerűnek is hiszik lenni, amenyiben az iparhatóságoknál nem tapasztalják azon erélyt, melyet törvény kivitele a czéhrendszer hívei ellenében megkövetelne. És így az általános előhaladás helyett, a nemzet közérdekeit fölázdozva, visszamaradnak az iparos fejlődéstől, és a korszerű emelkedési vágy táplálása helyett inkább fódogatják tarthatatlan czéhöknek foszlányait, melynek roskadozó ömölvényei közt lassankint megássák versenyképességüknek és létüknek néma sirját. Üzemeiket figyelemmel akarjuk kísérni és jövőre lehető kimerítőleg ismertetni.

A zemplénmegyei választott bizottsági tagok névsora 1875. évre.

Abaházy József, lakhely O.-Liszka, Adrigány József Bély, Albert Pál S.-a.-Ujhely, Ambrózy Nándor S.-a.-Ujhely, Andrásy Antal Homonna, Antalóczy Antal M.-Laborcz, Argalács Márk Lelesz, Baimli Antal Trauczonfalva, Bajusz Ferencz Lelesz, Bálint József Abara, Balogh József Rákócz, Balogh Géza N.-Mihály, Balogh Károly Sátoralja-Ujhely, Bánkövy Pál Velejte, Bányay Mihály O.-Hrabócz, Bárczy Bertalan K.-Helmezc, Bárány János Papina, Barkó József Monok, Barna Bertalan S.-a.-Ujhely, Bartha János Tarczal, Batta Gedeon Gesztely, Bekes Ede Gálszécs, Bencsik István Rad, Benkó József Nátafalva, Bernáth Elemér S.-a.-Ujhely, Bernáth Győző Jesztreb, Besseney Gábor S.-a.-Ujhely, Beszterczey Ferencz Barancs, Blanár József Göröginye, Bocskay Ignátz Tállya, Bogay Zsigmond S.-Patak, Boronkay György S.-a.-Ujhely, Boros József Tállya, Bottenstein Mór Rákócz, Bovankovits János Gálszécs, Bugyis János Hegyi, Bukovszky Ferdinánd Mád, Buza József Tolcsva, Bydeskuty Sándor S.-Patak, Chinorányi Antal Kolonicza, Chira Ágoston Ulics, Constantin Ottó Tolcsva, Császár Pál Gálszécs, Császár Rezső Liszka, Cseley Gyula Cselej, Csoltkó Pál Zétény, Csuka Miklós Szerencs, Czapkay Ede M.-Laborcz, Czéhmaster Ferencz Lelesz, Czigány András N.-Géres, Dávid Nándor Hardicsa, Degró Péter Sztropkó, Dick Simon Tolcsva, Dókus Gyula S.-a.-Ujhely, Dudinszky Lajos L.-Volya, Egry Elek Czeke, Éles Béla Zombor, Erdős András Tokaj, Fajd Rudolf Sókut, ifj. Farkas Lajos Sátoralja-Ujhely, Fedák András K.-Helmezc, Fejes István S.-a.-Ujhely, Ferenczy János E.-Bénye, Festetich Aladár gr. H.-Olyka, Fesztóry István Kelecseny, Fesztóry József Czeke, Fesztóry Tamás S.-a.-Ujhely, Földesy József Gálszécs, Freiler József, B.-Keresztur, Frieder Herman Varannó, Frölich Gyula Füzessér, Fuchs Izrael B.-Keresztur, Fuchs Mór V.-Csemernye, Füleky László Szerencs, Füzesséry Boldizsár Füzessér, Füzesséry Miklós N.-Mihály, Füzesséry György Varannó, Fúzy Ferencz Agárd, Fúzy Kálmán S.-a.-Ujhely, Fúzy Károly Agárd, Gaál Sándor Varannó, Gallé Antal Csebb, Gallé János Sókut, Gecsey Péter Tarczal, Geőcze Miklós Kaponya, Gerzanics Béla Papina, Gógh Lajos O.-Liszka, Golmezc János Becksedpuszta, Gönczy János Tállya, Gregorovits Antal Homonna, Grosz Ármin Homonna, Grosz